

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **R. C.**, narozen X
státní příslušník Kosova
t. č. Příjímací středisko Praha-Ruzyně, Aviatická 1017/2, Ruzyně, Praha 6
zastoupen advokátkou JUDr. Marcelou Lafek
sídlem Národní 416/37, Staré Město, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2024, č. j. OAM-1511/LE-LE05-LE05-NV2-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 73 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) prodloužil dobu, po kterou žalobce jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany nemůže vstoupit na území České republiky, a to do 22. 2. 2025.

2. Žalobce namítá, že žalovaný opírá závěr o skutečném, aktuálním a dostatečně závažném nebezpečí pro veřejný pořádek o tvrzení, že se žalobce pokusil vstoupit na území ČR bez oprávnění. Tento závěr však nedokládá přesvědčivými podklady a řádně neodůvodňuje. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě čeho žalovaný dospěl k závěru, že by měl žalobce v budoucnu narušit veřejný pořádek. Samotný nelegální vstup a pobyt nelze hodnotit jako skutečné, aktuální a závažné ohrožení veřejného pořádku (k tomu žalobce odkazuje na judikaturu Městského soudu v Praze a rozsudek Krajského soudu v Brně). Žalovaný zmínil odsouzení žalobce v Rakousku a v Německu, neupřesnil však, co z toho dovozuje, o jaký trestný čin se jednalo, zda měl k dispozici odsuzující rozhodnutí, zda se zabýval způsobem spáchání trestné činnosti, přístupem žalobce k trestní věci, okolnostmi podstatnými při odsouzení, zařazením do věznice, způsobem výkonu rozhodnutí, případným podmíněným propuštěním a jeho důvody. Samotná skutečnost předchozího odsouzení neznamena, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce dále uvedl, že měl od roku 2009 uděleno povolení k trvalému pobytu z humanitárních důvodů. O údajném zrušení tohoto povolení se dozvěděl až při odepření vstupu. Oznámení o zahájení řízení ani rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nebylo žalobci doručeno. Byl proto přesvědčen o trvání svého pobytového oprávnění. Žalovaný neprovedl k otázce doručení rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žádné dokazování, přesto nepodloženě uzavřel, že si žalobce musel být této skutečnosti vědom. Žalobce si zrušení povolení vědom nebyl, stejně jako si nebyl vědom ani zákazu vstupu do schengenského prostoru. Uvedl pouze, že se pokusil vstoupit přes Chorvatsko a když ho nepustili, zkusil to před Maďarsko, kde vstup proběhl bez problémů. Skutečnost, že jej chorvatské orgány informovaly o zákazu vstupu na území schengenského prostoru, neuvedl a z ničeho nevyplývá. Žalovaný neuvedl, z čeho tuto informaci čerpá. Žalobce si byl vědom odsouzení v Rakousku a Německu, nevěděl však o zákazu vstupu na území celého schengenského prostoru. V minulosti byl sice žalobce odsouzen i v ČR, ale od roku 2015, kdy se osvědčil, se na něj hledí, jako by nebyl odsouzen. Jakákoliv akcentace této skutečnosti je proto bezpředmětná a nemůže mít vliv na posouzení případného nebezpečí pro veřejný pořádek. Jednalo se navíc o méně závažný delikt spáchaný před více než deseti lety. Uplatnění zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu bylo nedostatečné. Žalovaný odkazuje na odůvodnění o nepovolení vstupu ze dne 14. 11. 2024, ale ani v něm se řádné odůvodnění nenachází. Přestože žalovaný tvrdí, že by uplatnění zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo účinné, tyto alternativy nebyly zkoumány. Žalovaný pouze uvedl, že žalobce byl odsouzen, ale neuvedl, pro jaký trestný čin, ani jaký vliv má jeho odsouzení na případné alternativy zajištění a proč by nebyly účinné.

Vyjádření žalované

3. Podle žalovaného jsou žalobní námitky nedůvodné, neboť neprokazují, že by se žalovaný dopustil porušení zákona o azylu nebo zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů nebo že by nesprávně určil dobu nepovolení vstupu na území. Žalovaný proto odkázal na správní spis, rozhodnutí o nepovolení vstupu ze dne 14. 11. 2024 a na napadené rozhodnutí. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, který vyhodnotil v souladu s právem. Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 11. 2024 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Vzhledem k tomu, že 8. 12. 2024 uplynula doba, po kterou nemohl žalobce vstoupit na území ČR, posuzoval žalovaný, zda jsou dány důvody pro její prodloužení. Podle žalovaného přitom tyto důvody i nadále trvají. Nezměnilo se nic ani co do možnosti uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu, které by nebylo účinné.

Podstatný obsah správního spisu a skutečnosti známé soudu z jeho činnosti

4. Žalobce přicestoval dne 10. 11. 2024 letecky linkou z Tirany v Albánii na Letiště Václava Hlavu v Praze (hraniční přechod Praha Ruzyně) a měl v úmyslu vstoupit na území ČR. Při hraniční kontrole v 11:15 se prokázal cestovním pasem vydaným Kosovem, bylo však zjištěno, že je evidován v schengenském informačním systému (dále též „SIS II“) jako nežádoucí osoba.
5. Z výpisu ze SIS II vyplývá, že žalobce je veden jako nežádoucí osoba od 11. 12. 2019 do 4. 3. 2027 na základě žádosti Rakouska a od 17. 4. 2024 do 3. 4. 2026 na základě žádosti Německa. Jako důvod záznamu v SIS II vloženého Rakouskem je uveden § 53 odst. 2 bod 6 Fremdenpolizegesetz s tím, že je žalobce státním příslušníkem třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států. Jako důvod záznamu vloženého Německem je uvedena směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí s tím, že je žalobce státním příslušníkem třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států. Z tohoto důvodu byl žalobci téhož dne v 11:30 odepřen vstup na území. Téhož dne ve 14:00 žalobce požádal o mezinárodní ochranu.
6. Z výpisu z cizineckého informačního systému dále vyplynulo, že žalobce měl v minulosti (od 29. 1. 2009) na území ČR povolen trvalý pobyt, toto povolení však bylo zrušeno ke dni 6. 6. 2023. V roce 2006 také neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu, zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné bylo následně potvrzeno správními soudy. Podle opisu z evidence rejstříku trestů byl žalobce v ČR odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Ostravě ze dne 12. 9. 2014 za krádež k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců se zkušební dobou do 12. 11. 2015. Dne 7. 12. 2015 se žalobce osvědčil.
7. V rámci poskytnutí údajů k nynější žádosti o mezinárodní ochranu dne 14. 11. 2014 žalobce vypověděl, že z Kosova odjel dne 9. 11. 2024 autem do Albánie, odkud přiletěl dne 10. 11. 2024 do Prahy. K dřívějším pobytům v rámci ČR uvedl, že od roku 2006 měl povolen pobyt v ČR, pobýval i v Rakousku a v Německu. Jinde než v ČR o azyl nežádal. Je zdravý a nemá žádné zvláštní potřeby. Ke své trestní minulosti sdělil, že v Rakousku byl v roce 2019 nebo 2020 odsouzen na 20 měsíců vězení za krádeže, ale po 1 roce a 3 měsících byl propuštěn a vyhoštěn z Rakouska. V této souvislosti doplnil: „Mám i zákaz na 7 let.“ Dále uvedl, že byl v roce 2022 odsouzen i v Německu za krádeže k trestu odnětí svobody v trvání 2,5 roku, ale po vykonání poloviny trestu byl propuštěn a vyhoštěn, a v ČR byl podmíněně odsouzen v roce 2014. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že jej ohrožují lidé, kteří jej chtějí zabít. Je to velká rodina, jejíž jméno nezná. Došlo ke konfliktu, rvačce, a poté jej začali ohrožovat. Žalobce se domnívá, že by mu policie nepomohla, každý den se zabíjejí lidé a policie s tím nic neudělá. Proto si koupil letenku, aby „vypadl“ co nejdříve ze země. Nemá kam jít, matka se sestrou žijí v Americe, otec zemřel v roce 2020. ČR považuje za domov, kde byl 18 let, našel zde práci a bydlení. Závěrem uvedl, že se chce stát dobrým člověkem a pracovat zde.
8. Téhož dne byl se žalobcem proveden pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu. Jako důvod opuštění Kosova uvedl: „Prostě můj život byl ohrožen. Prostě se to stalo a nemůžu to vrátit zpátky. Ale i bez toho jsem měl v úmyslu sem přijet, protože jsem si tu našel práci.“ K důvodu odjezdu nic dalšího doplnit nechtěl. Dále potvrdil, že při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl všechny důvody a že jiné než uvedené problémy v Kosovu

neměl. K dotazu, co se se přesně stalo, sdělil, že byl s kamarády na diskotéce, všichni byli opilí a někdo začal házet flašky, pak „do nás začali startovat a já jsem prostě reagoval. Nevěděl jsem, co se bude dít a co bude druhý den. Je to malé město a tam se do rána všechno ví, co se stalo.“ „Startováním“ myslel, že na něj a jeho kamarády začali útočit. Žalobce jednoho z nich „praštil“ a on spadl na zem. Policie nebyla přivolána, protože to se u nich nedělá. Majitel má strach, aby mu podnik nezavřeli. Lidé si řeší problémy mezi sebou. Žalobce dodnes neví, proč na ně útočili. Dále žalobce dodal: „Oni pak poslali jednoho člověka ke mně, a ten mi řekl, že mám vypadnout, že jsem udělal něco špatného a že to tam pro mě není bezpečné. Ale nevím vůbec, o koho se jedná, neznám jeho jméno. Ale přesně věděl, kdo jsem a u koho jsem. To je ten důvod, proč žádám o azyl. A další důvod je, že jsem tady už déle, než ve vlastní zemi.“

9. Dále žalobce vypověděl, že k popsanému konfliktu mělo dojít 7. nebo 8. 11. 2024 večer. Dne 9. 11. 2024 jej varoval zmíněný člověk. Letenku měl zařízenou již dřív, „ale stalo se to. To je náhoda. Jak jsem řekl, i tak jsem měl v úmyslu sem přiletět, i bez toho.“ Na policii se žalobce neobrátil, protože „to nemá cenu“. Zmíněný člověk, který za žalobcem přišel, se jej zeptal, jestli vůbec ví, co včera udělal a komu, a dodal, že si žalobce začal se špatnou rodinou a že „bud' vypadnu, nebo do pár dní bude po mě“. Žalobce neví, o koho se jedná, s nikým se o tom nebavil. Dodal, že zde chce znovu získat pobyt, který zde měl. Potvrdil také, že před zmíněným konfliktem neměl v Kosovu žádné problémy a že mu bylo v Rakousku a v Německu uloženo vyhoštění. K otázce, aby se vyjádřil ke skutečnosti, že se podle údajů v cestovním pase pokoušel dostat do EU v roce 2021 přes Chorvatsko, žalobce sdělil: „Ano, to jsme chtěli do Německa. Ale kvůli tomu zákazu do Rakouska mě do Chorvatska nepustili. Tam jsme pak jeli přes Maďarsko. Já jsem měl zákaz jen do Rakouska.“ K dotazu na záznamy v SIS II vložené Rakouskem a Německem žalobce uvedl, že o tom nevěděl, myslel si, že to platí jen pro Rakousko a Německo. O zrušení trvalého pobytu v ČR se žalobce dozvěděl až nyní při příletu do Prahy. K dotazu, čeho se žalobce v Kosovu obává, uvedl: „Bojím se, že když se tam vrátím, tak umřu dřív, než Bůh napsal.“
10. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 11. 2024 rozhodl, že žalobci se podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu vstup nepovoluje a doba, po níž se nepovoluje vstup, se stanoví do 8. 12. 2024. K důvodům nepovolení vstupu žalovaný popsal okolnosti žalobcova příletu a informace zjištěné z cizineckého informačního systému, SIS II a opisu evidence rejstříku trestů. Shrnul také informace, které žalobce sdělil při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a v rámci pohovoru ke zmíněné žádosti. Na základě těchto skutečností měl žalovaný za to, že je naplněn důvod pro odepření vstupu podle zmíněného ustanovení, a proto je třeba vést řízení o mezinárodní ochraně za současného omezení svobody žalobce. Žalobce chtěl vstoupit na území, přestože k tomu není oprávněn, neboť je v SIS II evidován jako nežádoucí osoba, které má být zamítnut vstup do schengenského prostoru. Této skutečnosti si byl žalobce podle žalovaného nesporně vědom, přestože tvrdí opak, neboť mu byl tento zákaz uložen opakovaně, a to v souvislosti s trestem odnětí svobody a vyhoštěním v Rakousku a následně v Německu, o nichž podle vlastních slov ví. Nadto, z jeho cestovního dokladu a vlastní výpovědi vyplývá, že se pokusil o neoprávněný vstup na území států EU dne 24. 6. 2021, ale jeho pokus o vstup byl chorvatskými orgány zmařen a žalobce byl informován, že tomu tak je z důvodu zákazu vstupu uloženého v Rakousku. Žalovaný zdůraznil, že žalobce již v minulosti na území EU opakovaně porušoval veřejný pořádek, neboť páchal trestnou činnost, za kterou byl opakovaně pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody, byl mu také uložen trest vyhoštění a zákaz vstupu a pobytu na území EU. Z tohoto důvodu žalobci Policie ČR odepřela vstup na území ČR po příletu. I nyní se žalobce pokusil neoprávněně vstoupit na území ČR, a to v rozporu

se zákazem vstupu na území EU, třebaže tvrdí, že nevěděl o zrušení trvalého pobytu v ČR. S ohledem na popsané okolnosti existuje podle žalovaného u žalobce skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce již veřejný pořádek v minulosti narušoval, činil tak vědomě a pokračoval by v tom, pokud by mu v tom nebylo zabráněno umístěním v přijímacím středisku. Žádost o mezinárodní ochranu ostatně podal až poté, kdy se v rozporu s uloženým zákazem vstupu pokusil dostat do ČR (EU), neuspěl a byl mu odepřen vstup. Vzhledem k tomu, že o mezinárodní ochranu již žádal v roce 2006, je zřejmé, že o této možnosti věděl již před příletem do ČR. Také skutečnosti, které žalobce k podání žádosti o mezinárodní ochranu podle jeho slov vedly, mu byly bezesporu známy již před příjezdem do ČR a před odepřením vstupu, pokud jsou pravdivá. Lze proto dovodit, že tak žalobce učinil, aby obešel zákaz vstupu na území. Krom toho, tvrzení o ohrožení vzniklém dva dny před již dříve plánovaným odjezdem působí poměrně málo věrohodně. Věrohodnost těchto tvrzení oslabuje také skutečnost, že žalobce na jedné straně tvrdí, že má jít o významnou („velkou“) rodinu, která má informace o jeho identitě a bydlišti, ale na druhé straně tvrdí, že o této rodině vůbec nic neví. Současně v rámci pohovoru přiznal, že jeho odjezd ze země původu byl plánovaný s cílem pracovat v ČR. Žádost o mezinárodní ochranu se z těchto důvodů jeví jako účelová s cílem obejít zákaz vstupu na území EU. Žalovaný dodal, že účelovost žádosti hodnotí pouze ve vztahu ke vstupu žalobce na území, samotná žádost bude teprve posouzena v jiném řízení. Povolení vstupu žalobci a vedení řízení o mezinárodní ochraně bez omezení osobní svobody by mohlo vést k ohrožení veřejného pořádku v ČR i obecně v EU. Žalobcovo předchozí jednání nesvědčí o tom, že by zákonné povinnosti hodlal nyní respektovat. Žalobce již opakovaně porušoval veřejný pořádek na území několika států EU, kde opakovaně páchal trestnou činnost. V Rakousku a Německu mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, trest vyhoštění a zákaz vstupu. Dříve byl také odsouzen i v ČR, byť k podmíněnému trestu odnětí svobody. Nelze proto rozumně očekávat náhlou změnu chování a vyloučit pokračování protiprávního jednání, v němž by mu uložení mírnějšího opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nezabránilo, a nebylo by tak účinné. Nepovolení vstupu žalobci je proto podle žalovaného nutné.

11. Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 11. 2024 žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť žalobce přichází ze státu, který ČR považuje za bezpečnou zemi původu, a neprokázal, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze (*proti tomuto rozhodnutí žalobce podal dne 16. 12. 2024 žalobu, přičemž zdejší soud usnesením ze dne 15. 1. 2024, č. j. 48 Az 22/2024-14, zamítl jeho návrh na přiznání odkladného účinku* – pozn. soudu).
12. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. V jeho odůvodnění žalovaný zrekapituloval rozhodovací důvody rozhodnutí ze dne 14. 11. 2024 a poukázal na rozhodnutí ze dne 28. 11. 2024. S ohledem na skutečnost, že rozhodnutí ze dne 14. 11. 2024 stanovilo dobu nepovolení vstupu do 8. 12. 2024, přistoupil žalovaný k posouzení otázky, zda jsou dány důvody pro její prodloužení, nebo zda má být žalobci umožněn vstup na území. Dospěl přitom k závěru, že důvody, pro které žalobci nebyl povolen vstup na území, tj. že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, a pro které nepřistoupil k uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu, nadále trvají a nic se na nich nezměnilo. Odkázal přitom na rozhodnutí ze dne 14. 11. 2024. Nic se nezměnilo ani na tom, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 73 odst. 3 zákona o azylu. Žalovaný se dále zabýval maximální délkou doby, po kterou nemůže žalobce vstoupit na území. V případě žalobce byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně

nedůvodná podle § 16 zákona o azylu. Žalobce má právo podat proti tomuto rozhodnutí žalobu, přičemž po dobu běhu lhůty pro podání žaloby má postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Žaloba nemá v jeho případě odkladný účinek, nicméně o jeho přiznání může žalobce požádat. V takovém případě by měl postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Podání žaloby či návrhu na přiznání odkladného účinku není možné předjímat. Pokud by tak žalobce neučinil, uplatní se na něj § 74 odst. 5 zákona o azylu a žalobce by byl povinen setrvat v přijímacím středisku za účelem vycestování z území. Není možné předjímat výsledek řízení o žalobě či eventuální podání kasační stížnosti. Je proto třeba vyčkat rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ze dne 28. 11. 2024. Lhůta pro podání žaloby činí 15 dnů a uplyne dne 17. 12. 2024. Krajský soud by podle § 32 odst. 7 zákona o azylu měl o žalobě rozhodnout ve lhůtě 60 dnů. K této lhůtě žalovaný připočetl jeden týden na „zjištění výsledku řízení“. Žalovaný proto stanovil lhůtu, po kterou nelze vstup na území žalobci povolit, na dobu 82 dnů ode dne doručení rozhodnutí ze dne 28. 11. 2024 (tj. ode dne 2. 12. 2024). Žalovaný proto lhůtu, po kterou nemůže žalobce jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany vstoupit na území, prodloužil do 22. 2. 2025.

Posouzení žaloby soudem

13. Žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou a splňuje veškeré náležitosti kladené na žalobu proti rozhodnutí správního orgánu. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 73 odst. 7 zákona o azylu). Podklady a dokumenty, které jsou součástí správního spisu, nejsou předmětem dokazování [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS].
14. Soud napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě uplatněných žalobních bodů dle skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí však přezkoumal také v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stiženo jinými (v žalobě neuplatněnými) vadami či nezákonnostmi, a současně přihlédl i k eventuálním novým okolnostem vzešlým po vydání napadeného rozhodnutí.
15. Žaloba není důvodná.
16. Napadené rozhodnutí je srozumitelné a je řádně odůvodněno a skutkový stav, který žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí, má oporu ve správních spisech.
17. Podle § 73 odst. 4 zákona o azylu ministerstvo v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území stanoví dobu, po kterou nemůže žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území vstoupit; tuto dobu lze prodloužit, a to i opakovaně. Doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 180 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
18. Na tomto místě soud předně uvádí, že rozsudkem ze dne 30. 12. 2024, č. j. 45 A 16/2024-33, zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2024, kterým žalovaný žalobci podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu nepovolil vstup na území ČR. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí má povahu rozhodnutí o prodloužení doby, po kterou žalobce nemůže vstoupit na území, žalovaný vychází z rozhodnutí ze dne 14. 11. 2024 a žalobce v nyní projednávané věci uplatnil pouze takové žalobní body, které soud vypořádal

již v rozsudku č. j. 45 A 16/2024-33, soud ze závěrů v něm uvedených vychází a plně na ně odkazuje. V nyní projednávané věci totiž neshledal důvod se od nich odchýlit, neboť mu není známá jakákoliv skutečnost, která by změnu právního posouzení odůvodňovala.

19. Soud se tak nadále ztotožňuje se žalovaným, že důvod pro odepření vstupu podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu byl v případě žalobce naplněn. Podle zmíněného ustanovení žalovaný rozhodne o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, *„nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek“*.
20. Mezi účastníky řízení je především sporný výklad pojmu „nebezpečí pro veřejný pořádek“. Pojem „veřejný pořádek“ je neurčitým právním pojmem, který je nejen v rámci právního řádu, ale i v rámci samotného zákona o azylu či cizineckého práva používán v různých souvislostech. Je proto třeba připomenout usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, ve kterém rozšířený senát NSS zdůraznil, že jednotlivé zákony, jež užívají pojmu „veřejný pořádek“ se nevztahují k jednomu pojmu a neodkazují na jediný „veřejný pořádek“ českého právního řádu, respektive nějaký faktický stav společnosti. Tento pojem je proto nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu. To podle rozšířeného senátu platí i při výkladu pojmů „veřejný pořádek“ (příp. „závažné narušení veřejného pořádku“) používaných v různých kontextech. Je proto třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Konkrétní závěry učiněné v souvislosti s jedním ustanovením pak nelze podle rozšířeného senátu bez dalšího přebírat a použít v případě ustanovení jiných.
21. Podle zdejšího soudu je třeba tento postup při výkladu pojmu „veřejný pořádek“ aplikovat i ve vztahu k jednotlivým ustanovením zákona o azylu. I v tomto případě je třeba přihlížet k okolnostem vzniku, původu a zejména účelu normy, v níž je tento pojem použit. Soud se proto při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí zaměřil na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se vztahuje přímo k nepovolení vstupu podle § 73 zákona o azylu, a přiměřeně zohlednil také judikaturu k zajištění žadatelů o azyl podle § 46a zákona o azylu, neboť se jedná o institut posuzované věci velmi blízký.
22. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2013, č. j. 3 Azs 53/2012-41, konstatoval, že „*postačuje v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, důvodná domněnka, že by (cizinec) mohl představovat (nikoli pouze závažné, nýbrž jakékoli) nebezpečí pro veřejný pořádek*“. Jinými slovy, v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu **postačuje hrozba, či přesněji důvodná domněnka hrozby narušení veřejného pořádku, aniž by přitom zákon vyžadoval, aby šlo o hrozbu narušení, závažným způsobem**. Prostor pro správní úvahu je tedy v tomto případě ve srovnání s rozhodováním o správním vyhoštění výrazně větší, což je jistě odůvodněno potřebou urychleného rozhodování správního orgánu v řízení v přijímacím středisku na mezinárodním letišti“ [zdůraznění doplněno; soud dodává, že tehdejší § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu byl obdobou nynějšího § 73 odst. 3 písm. c) téhož zákona].
23. Citovaný závěr připomněl Nejvyšší správní soud například v nedávném rozsudku ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 Azs 73/2023-28, a dodal, že možné nebezpečí pro veřejný pořádek bez dalšího nevylučuje ani dosavadní bezúhonnost. Je sice pravdou, že za určitých okolností nemusí být narušením veřejného pořádku ani samotné trestní odsouzení, tak tomu však bude zpravidla v případech nedbalostních trestných činů, trestných činů spáchaných před značně dlouhou dobou či dokonce zahlazených. Nelze naopak dovozovat, že by pro naplnění

důvodné domněnky, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, muselo dojít ke spáchání trestného činu či by dokonce ke spáchání trestného činu musely přistoupit další přitěžující okolnosti. Takový požadavek z judikatury Nejvyššího správního soudu ani SDEU nevyplývá. Podstatné je, aby byly vždy zohledněny konkrétní skutkové okolnosti a individuální chování cizince. To bylo v případě žalobce splněno.

24. Se žalobcem lze souhlasit potud, že pojem „*nebezpečí pro veřejný pořádek*“ pro účely § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu je třeba vykládat tak, že cizinec musí představovat „*skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek*“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35, či rozsudek velkého senátu SDEU ze dne 15. 2. 2016, J. N., C-601/15, bod 67). Je možné dát žalobci za pravdu též v tom, že takovým nebezpečím není fakt samotného nelegálního vstupu na území (srov. např. rozsudek č. j. 1 Azs 78/2023-35).
25. Soud se však již se žalobcem nemůže ztotožnit v tom, že zmíněnou v definici „*nebezpečí pro veřejný pořádek*“ nenaplnil. K tomuto závěru soud dospěl na základě posouzení skutkových okolností nynější věci a jejich porovnání se situacemi, v nichž Nejvyšší správní soud shledal, že podmínka pro nepovolání vstupu podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu byla naplněna.
26. K odepření vstupu podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu proto nepostačuje bez dalšího skutečnost, že cizinec nedisponuje pobytovým oprávněním, pokud však k absenci pobytového oprávnění přistoupí další okolnosti, může být hypotéza zmíněného ustanovení naplněna. Judikatura zmiňuje jako takovou další okolnost například předchozí neoprávněný pobyt na území schengenského prostoru nebo porušení právních předpisů v jiném členském státě (srov. rozhodnutí NSS č. j. 5 Azs 73/2023-28, ze dne 28. 6. 2023, č. j. 10 Azs 202/2023-41, a ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35).
27. Žalobce je státním příslušníkem Kosova, proto podléhá na území EU vízové povinnosti [srov. čl. 1 ve spojení s přílohou I nařízení Rady (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni].
28. Ze SIS II vyplynulo, že žalobce je veden jako nežádoucí osoba od 11. 12. 2019 do 4. 3. 2027 na základě žádosti Rakouska a od 17. 4. 2024 do 3. 4. 2026 na základě žádosti Německa. V obou případech je přitom uvedeno, že žalobce je státním příslušníkem třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států. V této souvislosti je třeba připomenout, že mezi základní zásady práva EU patří zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy a zásada loajální spolupráce. Z tvrzení žalobce ani žádných dalších okolností obsažených ve správním spise přitom nevyplynula žádná indicie, která by zavdávala pochybnost o provedených záznamech v SIS II. Ostatně ani žalobce je nezpochybnil, pouze tvrdil, že si nebyl vědom, že se zákaz vstupu vztahuje i na jiné členské státy než na Rakousko.
29. Tomuto tvrzení žalobce soud ve shodě s žalovaným neuvěřil. Z žalobcovy vlastní výpovědi vyplynulo, že mu bylo jak v Rakousku, tak v Německu uloženo vyhoštění, a to v souvislosti s trestním odsouzením. Lze se tedy důvodně domnívat, že byl žalobce seznámen i se skutečností, že mu byl uložen zákaz vstupu a pobytu na území všech členských států, a to dokonce opakovaně, neboť mu byl tento zákaz uložen dvěma členskými státy. I pokud by si přesto této skutečnosti vědom nebyl (ač mohl a měl), sám v rámci pohovoru vypověděl, že při pokusu o vstup do Chorvatska v roce 2021 jej chorvatské orgány nepustili do Chorvatska „*kvůli tomu zákazu do Rakouska*“. Žalobce, který je znalý českého jazyka,

protokol bez výhrad podepsal. Pohovoru byla přítomna také žalobcova nynější zástupkyně, která protokol rovněž bez výhrad podepsala a pořídila si z něj kopii. Je zřejmé, že pokud by se jednalo pouze o zákaz do Rakouska, neměly by chorvatské orgány důvod bez dalšího odepřít žalobci vstup do Chorvatska. Žalobce si proto měl a mohl být vědom toho, že mu byl uložen zákaz vstupu na území členských států EU, respektive přinejmenším v tomto nejzazším okamžiku se měl pokusit bližší informace o zákazu vstupu zjistit. Informovaly-li chorvatské orgány žalobce, že mu odpírají vstup do Chorvatska z důvodu zákazu vstupu uloženého Rakouskem, což z žalobcovy výpovědi vyplývá, mohl a měl si být vědom, že má uložen zákaz vstupu na území i ostatních členských států, nikoliv jen Rakouska. Pokud za této situace se o okolnosti zákazu vstupu nezajímal, nelze než poukázat na základní právní zásadu, podle níž neznalost zákona neomlouvá.

30. Tvrdí-li žalobce, že následně vstoupil do schengenského prostoru přes Maďarsko, nelze to považovat za potvrzení jeho údajné dobré víry v oprávněnost vstupu. Vzhledem k absenci vnitřních hranic v rámci EU, na nichž probíhají pouze namátkové kontroly, nelze ze skutečnosti, že se žalobci podařilo vstoupit do Maďarska i přes zákaz vstupu, dovozovat, že maďarské orgány jej utvrdily v domněnce, že je oprávněn v schengenském prostoru pobývat. Naopak tento opakovaný pokus o vstup do EU bez oprávnění svědčí o tom, že se žalobce snaží hledat způsoby, jak zákaz vstupu do EU obejít.
31. Soud tedy souhlasí se žalovaným, že si žalobce mohl a měl (a tedy musel) být vědom zákazu vstupu na území členských států EU.
32. Jde-li o zrušení pobytového oprávnění v ČR, žalovaný konstatoval tuto skutečnost jako fakt, tedy že žalobcovo oprávnění k trvalému pobytu bylo zrušeno. Netvrdil naopak, že si žalobce byl zrušení pobytového oprávnění v ČR vědom, a proto je nedůvodná námitka, v níž žalobce vytýká žalovanému, že nezjišťoval okolnosti doručování rozhodnutí o zrušení pobytu. Soud z doplnění správního spisu ve věci sp. zn. 45 A 16/2024 ověřil, že žalobcovo povolení k trvalému pobytu bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 5. 2023, které nabylo právní moci dne 6. 6. 2023, přičemž bylo doručeno opatrovníkovi Charitě Přerov, neboť žalobce byl v rozhodné době osobou neznámého pobytu. Žalobci lze tedy přisvědčit potud, že si zrušení trvalého pobytu pravděpodobně nebyl vědom. Zároveň je ale nepochybné, že žalobce v době pokusu o vstup na území ČR pobytovým oprávněním nedisponoval. Tuto skutečnost soud považuje za objektivní fakt, který svědčí o tom, že vůči němu ČR neměla v době pokusu o vstup žádné povinnosti a nebyla povinna jej vpustit.
33. Výše uvedené skutečnosti byly podle soudu dostatečným důvodem pro odepření vstupu žalobci. Nadto, z jeho vlastní výpovědi vyplynulo, že byl opakovaně odsouzen za krádeže, a to v roce 2019 nebo 2020 v Rakousku a v roce 2022 v Německu. Žalovaný byl přitom oprávněn vycházet z žalobcovy vlastní výpovědi, která byla konzistentní se záznamy v SIS II. Přestože odsouzení za krádež v ČR v roce 2014 bylo již zahlazeno a samo sobě by nemohlo být důvodem pro odepření vstupu, dokresluje osobnost žalobce, který opakovaně porušuje právní normy trestního práva a opakovaně se pokouší o neoprávněný vstup do schengenského prostoru.
34. Soud vzhledem k uvedenému souhlasí se žalovaným, že v případě žalobce je nadále dána důvodná domněnka, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu. Skutkové okolnosti případu žalobce pak nynější věc odlišuje od věcí posuzovaných Městským soudem v Praze a Krajským soudem v Brně v žalobcem zmíněných rozsudcích. Soud je zároveň přesvědčen, že naplnění podmínek pro nepovolení

vstupu podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu v nynější věci posoudil v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i SDEU.

35. Soud pak ani v projednávané věci nepřisvědčil námitce, že u žalobce mohla být aplikována zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Podle § 47 odst. 2 může žalovaný „rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“ (zdůraznění doplněno).
36. Ačkoliv smyslem a účelem zvláštních opatření je minimalizace omezování osobní svobody cizinců, neznamená to, že by k omezení osobní svobody nemohlo dojít nikdy. Zvláštní opatření je možno považovat za účinná jen tehdy, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky (bez fyzického zajištění žadatele). V této souvislosti lze odkázat na závěry rozšířeného senátu NSS vyslovené v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, podle kterého „[m]ožnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění“. Z citovaného usnesení dále vyplývá, že volba některého ze zvláštních opatření namísto zajištění cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění nebo případnému výkonu správního vyhoštění. Jinými slovy, je třeba zvážit, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo.
37. Zvláštními opatřeními podle § 47 odst. 1 zákona o azylu mohou být uloženy a) povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) povinnosti osobně se hlásit žalovanému v době stanovené žalovaným. Uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku umožňuje žadateli opustit pobytové středisko na dobu kratší než 24 hodin. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin je pak možné na základě povolení žalovaného (§ 82 odst. 4 zákona o azylu). V případě uložení této povinnosti nelze vyloučit, že by se žadatel o mezinárodní ochranu po odchodu z pobytového střediska již nevrátil a zůstal na území ČR v ilegalitě. K témuž důsledku by mohlo vést uložení povinnosti pouze hlásit se žalovanému (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2020, č. j. 6 Azs 22/2020-19).
38. Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k nepovolení vstupu podle § 73 zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele a jeho případné předchozí protiprávní jednání. Vždy je přitom třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s řízením o nepovolení vstupu, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016-38). Zároveň je třeba dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti.
39. Soud ve shodě se žalovaným považuje za relevantní především předchozí konkrétní jednání žalobce (zejm. opakované porušování předpisů trestního práva v několika členských státech a opakované pokusy o vstup do EU i přes zákaz vstupu a pobytu v EU uložený nejprve Rakouskem a posléze i Německem). Na základě těchto skutečností se lze oprávněně domnívat, že žalobce neposkytuje dostatečnou záruku, že by uložená zvláštní opatření plnil. Nelze ani vyloučit, že by se žalobce pokusil zmizet z dosahu státních orgánů neoprávněným přemístěním do jiného členského státu, a že by tedy v pobytovém středisku nevyčkal do

doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ale uchýlil by se k neoprávněnému pobytu v rámci schengenského prostoru (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32).

40. Obavy z nespolupráce a neplnění zvláštních opatření žalobce nerozptýlil žádnými konkrétními argumenty. Závěr o neúčinnosti uložení zvláštních opatření žalovaný odůvodnil stručně, ale s ohledem na skutkové okolnosti dostatečně. Nelze přitom vytrhávat jednotlivé věty napadeného rozhodnutí z kontextu, ale odkazuje-li žalovaný na skutkové okolnosti nynější věci, je třeba vnímat odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celek. Nebylo nezbytné, aby žalovaný již jednou vyřčené znova výslovně opakoval ve vztahu § 47 zákona o azylu. Z celkového odůvodnění napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 11. 2024 je zřejmé, že žalovaný hodnotil konkrétní individuální okolnosti týkající se žalobce, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností. V posuzované věci nevyšly najevo další okolnosti (zejména okolnosti svědčící o účinnosti zvláštních opatření), které by byl žalovaný zvážil, ale neučinil tak. Žalobce neuvedl ani žádné zvláštní okolnosti, které by vyvažovaly nedůvěru v něj plynoucí z jeho protiprávního jednání.
41. Soud proto přisvědčil žalovanému, že nenastala žádná skutečnost, která by byla schopna změnit původní závěr, že žalobce existovala důvodná obava, že by s žalovaným nespolupracoval v případě, že by mu bylo uloženo některé ze zvláštních opatření. Z napadeného rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že bylo dostatečně individualizované a zohledňovalo všechny podstatné skutečnosti, které žalobce tvrdil nebo které vyšly v řízení najevo.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
43. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, pod kterou spadá i obrana vlastních rozhodnutí v soudním řízení správním, nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. ledna 2025

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce